

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Свиленград, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200046 по описа за 2022
Година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 2370/2021 от 07.12.2021 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на Б.З.К. с ЕГН ***** от село *****
*****, за нарушение на чл. 18, ал. 2, вр.чл. 14а, ал. 1 от Валутния закон (ВЗ), вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година за пренасянето през границата на страната на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със и от тях и водене на митнически регистри по чл. 10а от ВЗ (Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 320 лв. (пункт 1) и задържаните сребърни кюлчета е постановено да бъдат върнати на Б. З. К. (пункт 2).

Жалбоподателят Б.З.К. моли за отмяна на процесния акт, тъй като

бил незаконосъобразен – не бил поканен, че трябва да декларира пренасяното от него сребро, поискал Декларация за да декларира среброто, но такава не му била предоставена, липсвал субективният елемент от състава на нарушението, митническите служители не му били помогнали предвид влошеното му здравословно състояние, били изчезнали пари от якето му, принуден бил да подпише съставения Акт, не му било върнато количеството сребро, което може да пренесе без да декларира и липсвали документи.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Б.З.К. не се явява. Взема становище в писмен вид, в което сочи, че поддържа Жалбата.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призовани на посочения съдебен адрес, изпращат представител – Юрисконсулт Джунейед Муса, който сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Пледира същото да бъде потвърдено. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 07.11.2021 година около 16.30 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Входящи леки автомобили и автобуси”, от Република Турция влиза в страната ни (Република България) автобус марка „Мерцедес – Травего” с държавен регистрационен номер *****, управляван от българския гражданин Р.З.С. и собственост на „Глобус турс” ООД (със Справка от Търговския регистър). В автомобила пътуват общо 43 пътници, включително и жалбоподателя Б.К..

Според създадената инфраструктура и организация на МП „Капитан Андреево” на трасетата за влизане и излизане, в близост до линията за митнически контрол има действащи - поставени указателни табели, с разяснени на различни езици, включително и български език, за задълженията на лицата, преминаващи границата да декларират носените от тях стоки, включително сребро, и валута над определени размери. Това обстоятелство е ноторно известно, като сведения за същото дават в показанията си и свидетелите П. Т. Т., Ст. Т. В. и К. Ст. К.. Действията във връзка с редовния митнически контрол спрямо жалбоподателя Б.К. са осъществени именно от свидетелите П.Т. и К.К., които приканват устно на български език, всички пътуващи в автобуса лицата, включително жалбоподателя, да декларират носените от тях стоки, вещи и валутни ценности, поставяйки им конкретен въпрос в този смисъл. На тази покана и въпрос от тяхна страна, получават отрицателен отговор от жалбоподателя, който заявява, че няма и не обявява каквито и да е вещи, подлежащи на деклариране. На основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е извършена митническа проверка на автобуса и на багажа на пътниците; а на основание чл. 16, ал. 1, т. 9 от ЗМ е извършен личен преглед на жалбоподателя от свидетеля К. Ст. К. и в присъствието на свидетеля Ст. Т. В.. Преди започване на личния преглед, жалбоподателят отново е запитан дали има нещо за деклариране като митническите служители К. и В. отново получават отрицателен отговор. При личния преглед в джобовете на якето на жалбоподателя са открити кюлчета от бял метал, които не са декларирани по установения ред. За извършения личен преглед е съставен Протокол № 237 от дата 07.11.2021 година, в който жалбоподателят не сочи възражения по проверката. Документът изготвя свидетелят К. и в него е отразен резултатът от проверката, с вписан установеният факт за откриването на сребърните кюлчета.

Измерването точното тегло на недеklarираните изделия от Б.З.К., както и установяването видът, естеството и качеството им на изделия от благороден метал – сребро, се извършва с помощта и знанията на специалист по сделки с благородни метали и скъпоценни камъни, специално осигурен, т.е. повикан от митническите органи, който и прави необходимите констатации за тези факти. На място, отзовалото се вещо лице В.Д. Д., след анализ и изследването им, установява, че се касае за сребърни кюлчета, окачествява същите, посочвайки съответната проба, както и ги претегля, като

тези си констатации обективира в писмено Заключение, приложено в Административнонаказателната преписка (АНП). По този начин потвърждава изработването от сребро - благороден метал, съответстващ на намерените. Вещото лице индивидуализира конкретно, откритите недекларирани изделия, представляващи предмет на нарушението, видно от съдържанието на изготвеното Заключение, определя и тяхната парична равностойност, възлизаща на сумата 1 600 лв. и при единична цена 1.60 лв. за грам/сребро проба 999.9. Експертизата не се оспорва от страните.

В хода на митническата проверка, след констатираното наличие на носени и недекларирани кюлчета от благороден метал, за изясняване произходът и притежанието на същите контролните органи изискват от жалбоподателя Б.З.К. на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ Лични обяснения и той депозира такива в писмена форма, изготвени саморъчно от него на български език. Последните са приложени към АНП и видно от тяхното съдържание, става ясно, че сребърните кюлчета са подарък от Турция от приятели и роднини, че бил поискал от митническите служители Декларация, за да декларира носените сребърни кюлчета, но такава не му била предоставена, както и не бил поканен от митническите органи да декларира пренасяното от него сребро и не знаел стойността му. В тази връзка явно жалбоподателят представя Декларация, от която става ясно, че среброто е подарък от роднини.

За извършената митническа проверка е съставен Протокол с № 2810 от същата дата. Документът изготвят свидетелите К. и Т. и в него са отразени резултатите от проверката, включително с вписан установеният факт за откриването на недекларираните сребърни кюлчета в жалбоподателя. Проверката приключва в 19.30 часа.

При тези фактически обстоятелства, митническите органи приемат, че е извършено нарушение и за констатирането му, на дата 07.11.2021 година, свидетелят К. Ст. К. – Инспектор в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници”, съставя Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 2290 против жалбоподателя Б.З.К.. Според съдържанието на Акта, твърдяното за осъществено деяние е квалифицирано правно с административнонаказателния състав на чл. 18, ал. 2 от ВЗ - цифрово вписан, наред с което посочени за нарушени са законовите

разпоредби на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на Министерството на финансите (МФ); а от фактическа страна изразило се в недеклариране при внос на сребърни кюлчета, подробно описани в Акта, пред митническите органи, влизайки в страната ни от Република Турция, с което Б.З.К. е осъществил състава на нарушение по чл. 18, ал. 2 от ВЗ. Актосъставителят излага и фактическо описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, описва подробно и намерените недекларирани изделия от бял метал, посочвайки конкретно тяхната проба, видът им, броят и количество - грамаж, съответно и металът, от който са изработени. Описанието на последните е идентично и съвпада с посоченото в Заключението на вещото лице. Процесните кюлчета от сребро, предмет на нарушението, са задържани със съставения АУАН от контролните – митнически органи. Отделно за тяхното задържане е оформена и Разписка № 0210433 от 07.11.2021 година и впоследствие те са предадени за съхранение в склад на Териториална дирекция Митница Бургас видно от Приемателно-предавателен протокол от същата дата.

АУАН е изготвен – присъствено с личното участие на жалбоподателя Б.З.К., както и на свидетел – П. Т. Т., също митнически служител на МП „Капитан Андреево”. АУАН е надлежно и редовно предявен и връчен на нарушителя К. – лично, на дата 07.11.2021 година, когато е изготвен констатиращият акт. Връчването е удостоверено в Разписка, инкорпорирана в самия документ – надлежно датирана и подписана от нарушителя, като нарушителят не вписва в графата, касаеща възражения че има такива против констатациите в Акта. Свидетелите П.Т. и К.К. са категорични, че в процедурата по съставяне на АУАН не е имало осъществени принудителни действия от тяхна страна спрямо жалбоподателя.

Срещу АУАН в законоустановения 3-дневен срок постъпва Възражение, в което са изложени идентични такива, каквито има и в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство.

Във връзка с посоченото Възражение е изготвено Становище от юрисконсулт на АНО, в което е посочено, че Възражението следва да се остави без уважение, тъй като административното нарушение е безспорно установено.

Постъпва и Допълнително възражение, в което са изложени

идентични такива, каквито има и в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство и във Възражението, посочено в предходния абзац.

Въз основа на посочения АУАН, на 07.12.2021 година Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава обжалваното НП № 2370/2021, с което налага на жалбоподателя Б.З.К., административно наказание „Глоба” в размер 320 лв., представляваща една пета от стойността на недекларираните изделия от сребро, на основание чл. 18, ал. 2, вр.чл. 14а, ал. 1 от ВЗ за извършеното нарушение на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ, тъй като извършеното деяние не представлява престъпление. Също така предметът на нарушението - недекларираните сребърни изделия, подробно индивидуализирани по брой, вид, проба и грамаж в обстоятелствената част на НП, е постановено да бъдат върнати на жалбоподателя. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя по пощата на дата 14.01.2022 година. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира в кориците на делото. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Приетата – приложена по преписката Заповед № ЗАМ – 1082/32-246789 от 02.08.2021 година на Директора на Агенция „Митници” доказва материалната компетентност на АНО по отношение на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници” делегира правомощията да издават НП за валутни нарушения по ВЗ въз основа на актове, съставени от митническите органи, на Заместник-Директорите на Териториалните дирекции съобразно териториалната си компетентност. Служебно известно е и персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП. Т.е. Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 18, ал. 13 от ВЗ – Директорът на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

По делото са налични доказателства, удостоверяващи влошеното здравословно състояние на жалбоподателя.

Така изложената фактическа обстановка, приета за установена от Съда, кореспондира изцяло с изложената в Акта и възприетата от АНО в НП. Същата, Съдът изведе въз основа на съвкупен анализ на доказателствения материал, събран в хода на настоящото производство. Както писмените, така и гласните доказателства са относими към релевантните по делото факти и се кредитираха за достоверни. Свидетелските показания на разпитаните по делото митнически служители – свидетелите П. Т. Т., К. Ст. К. и Ст. Т. В., са напълно безпротиворечиви, с еднопосочна насоченост и взаимно допълващи се, изцяло кореспондират и се подкрепят от съдържанието на писмените доказателствени източници, находящи се в АНП и приобщени по надлежния процесуален ред в хода на съдебното дирене (чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН). Също така са логични, последователни и изчерпателни с ясна конкретика за фактите и обстоятелствата, за които свидетелстват. Не се установява първите двама от свидетелите – митнически служители, да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Съдът възприема свидетелските показания на тримата свидетели – митнически служители, изцяло за обективно верни и ги кредитира с доверие, считайки ги за добросъвестно дадени и непредубени. Основания за критика на показанията на свидетелите Т., К. и В. не се намериха, а единствено поради служебното им качество - служители на Агенция „Митници”, в този смисъл и тяхната служебна зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната митническа проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им, от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на посочените трима свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията и на тримата свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко

относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя Б.З.К., с оглед установените факти на влизането му в страната, идвайки от Република Турция, извършването на митническа проверка и намирането на конкретното количество сребърни изделия, поставени в джобовете на якето му, както и за бездействието от страна на жалбоподателя, изразено с дадения отрицателен отговор във връзка с декларирането. От тук и изводим като доказан отрицателният факт на недеклаирането на тези носени стоки от Б.З.К..

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, които не се оспориха в съдебно заседание от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът при постановяване на Съдебния си акт взе предвид и представените от страна на жалбоподателя писмени доказателства, свързани със здравословното му състояние.

С доверие се възприе и Заключениеето по извършената Оценителна – ювелирна експертиза, т.е. комплексна такава, назначена във фазата, развила се пред АНО, въз основа на която се установява вида на стоките - предмет на нарушението - изделия от благороден метал: сребро, както и тяхната парична равностойност – в общ размер 1 600 лв. Същата е приобщена към доказателствения материал, в хода на съдебното производство. Доколкото изготвилият я експерт – В.Д. е включена в Списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401 от Закона за съдебната власт за съдебния район на Окръжен съд - Хасково и Административен съд – Хасково, публикуван в Държавен вестник, за 2021 година, същата безспорно има качеството на вещо лице по смисъла на Наредба № 2 от 29.06.2015 година за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица на Министерството на правосъдието и няма основание за каквото и да е съмнение относно нейната квалификация на специалист, респ. и на правоспособността ѝ, с която и е регистрирана в указания Списък. Видно от последния, тя е включена в клас 11., „Други съдебни експертизи” – външнотърговски сделки с благородни метали и скъпоценни камъни, изкупуване, изработка, преработка, ремонт и продажба на такива изделия. С

тези съображения, Съдът приема експертизата за извършена от вещото лице – специалист с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Заключение обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Липсват и обратни доказателства, опровергаващи констатациите и Заключениеето на вещото лице, поради това Съдът намира за обоснована и правилна Оценителната експертиза и ползва същата при формирането на фактическите и правните си изводи. Заключениеето на вещото лице е пестеливо откъм мотивировка, но все таки съдържа необходимите минимум реквизити, позволяващи индивидуализацията на експертизата по вид и предмет, респ. изследваните обекти, както и самоличността на вещото лице и неговата квалификация. Също така то съдържа обективизирано ясно и точно Заключение с направени изводи по поставената задача, последната и цитирана в него. Поради това, Съдът приема за формално спазени правилата и изискванията към този доказателствен способ - експертиза, съгласно субсидиарно приложимите в настоящото административнонаказателно производство процесуални разпоредби на НПК – чл. 144 и сл. до чл. 154 от НПК, съответно даденото с нея експертно Заключение се явява валидно и годно като доказателствено средство и същото се кредитира, тъй като и е надлежният способ за оценяването на конкретните стоки и установяването на тяхната парична равностойност, с оглед вида им на изделия от сребро – благороден метал, обуславящо необходимост от специални знания и умения с каквито органът не разполага. Вярно е, че във фазата на административнонаказателното производство, развила се пред контролния орган и пред АНО, формално липсва нарочен акт за назначаването на тази експертиза и поименното определяне на вещото лице, както и формулиране на задачите към него, каквото изискване е предвидено в чл. 145, вр.чл. 144 от НПК, а досежно съдържанието на експертното Заключение – предписания са установени в чл. 152 от НПК; но прилагането на тези разпоредби е само съответно в административнонаказателното производство, развиващо се по правилата на ЗАНН, а такова е и настоящото, като това е предпоставено от неговия характер. По дефиниция производството по ЗАНН е по-опростено,

макар и състезателно, като типични за него са и процесуалната бързина и експедитивност за реализиране на административнонаказателната отговорност (аргумент от установените процесуални срокове), поради което несъвместимо с този основен негов принцип, в частност, би било директното обвързване и стриктно формално следване, с изпълнение всички процесуални изисквания, установени в нормите на НПК. Ето защо, няма как да се изисква, в случай на необходимост от извършване на експертиза, същата да се назначава с нарочен, отделен акт от органа, осъществяващ процесуалните действия по съставяне на АУАН. В този смисъл достатъчно е реално, фактически да е осигурено вещо лице с необходимата специалност, знания, квалификация и опит, позволяващи му да даде Заключение по поставената задача, релевантна за изясняване на определени факти и обстоятелства, установяването на които да се изисква във връзка с реализиране на административнонаказателната отговорност, относимо към извършването на съставомерно деяние, преценката на неговата обществена опасност и/или наказването – определяне размера на Глобата или нейната индивидуализация - изобщо в установените параметри от закона. В случая, всички тези минимум изисквания досежно експертизата и участието на вещото лице, съответно и съдържанието на експертното Заключение са спазени според Съда в контекста на изложените до тук правни аргументи. Ето защо, решаващият Съдебен състав даде вяра като възприе и изцяло кредитира експертното Заключение, изготвено в административната фаза на производството, за определяне вида и пазарната/парична стойност на сребърните изделия - предмет на процесното нарушение.

Както вече бе посочено, НПК се прилага субсидиарно в административнонаказателното производство. Казаното се отнася и до доказателствения способ – обиск, уреден в раздел V, чл. 164 от НПК. Достатъчно е реално фактически да е извършен обиска, необходим за изясняване на фактите и обстоятелствата, установяването на които да се изисква във връзка с реализиране на административнонаказателна отговорност на нарушителя, относима към извършването на съставомерно деяние, преценката на неговата обществена опасност и/или наказването – определяне размера на Глобата или нейната индивидуализация - изобщо в установените параметри от закона. В случая, всички тези минимум изисквания досежно обиска са спазени според Съда в контекста на

изложеното. Обискът е извършен от лице от същия пол – свидетеля К. Ст. К. в присъствие на лице също от мъжки пол – С.В.. Казано по друг начин - разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 10 от ЗМ дава право на митническите служители да извършват личен преглед и изземвания на стоки и валутни ценности, които са били или е трябвало да бъдат обект на митнически надзор и контрол, при спазване разпоредбите на НПК. В случая обаче е приложен специалният ред за личен преглед и задържане на благородни метали - предмет на нарушението, предвиден в чл. 266, ал. 3 от ЗМ, който не изисква предварително разрешение на Съд за извършване на тези действия, нито последващо одобрение по отношение на съставения Протокол, нито присъствие на поемни лица при извършването на такива действия и който специален ред дерогира общият такъв, предвиден в НПК. Предаването на благородните метали от санкционираното лице с Разписка е годин и допустим процесуален способ за приобщаване към доказателствения материал на среброто - предмет на нарушението.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е неоснователна в частта □, касаеща НП по пункт 1 и недопустима в частта ѝ, касаеща пункт 2 от НП.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата, касаеща НП в частта по пункт 1 е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата на депозирането □ в Регистратурата на Районен съд – Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя

суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от [чл. 64, б. „б” от ЗАНН](#)) и девулативен (сезиращ Съда – [чл. 59, ал. 1 от ЗАНН](#)) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете.

Извършвайки проверка за процесуалноправната законосъобразност на атакуваното НП, включително и по отношение на АУАН, въз основа на който е издадено, съобразно правомощията си, Съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения, представляващи формални предпоставки за отмяната му. Административнонаказателната отговорност на Б.К. е ангажирана в напълно редовно учредено и развило се производство по установяване на нарушението и издаване на НП. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на [чл. 52, ал. 4 от ЗАНН](#) сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. Видно е, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на жалбоподателя - изготвено е било Становище от 10.11.2021 година от юрисконсулт Джунейед Муса относно съставения АУАН, в което е посочено, че наведените възражения са неоснователни. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на [чл. 57 от ЗАНН](#) относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП. В посочения смисъл е Решение от 29.04.2014 година, постановено по КАНД № 111/2014 година на

Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова. Независимо от изложеното АНО изрично се е произнесъл по основателността на Възражението в НП; посочил е и защо не коментира Допълнителното възражение – подадено е извън срока.

НП, както и АУАН са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 18, ал. 13 от ВЗ, вр.§ 1, т. 9 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 18, ал. 13 от ВЗ. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон (ВЗ), се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 07.11.2021 година актосъставителят К. Ст. К. е заемал длъжността „Инспектор в Териториална дирекция Митница Бургас при Агенция „Митници””, т.е. бил е митнически орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля К., направено в открито съдебно заседание, проведено на 24.02.2022 година. Лицето, подписало НП – Стефан Николов Марашев, заема към момента на издаването му длъжността „Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас.

НП, както и АУАН са издадени в надлежната форма, по съответния ред и имат необходимото съдържание и реквизити, съгласно изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН (в редакцията на нормите, действаща към датата на съставянето, респ. издаването на документите). Словно материализираното описание на деянието и обстоятелствата при извършването му е достатъчно конкретно, точно и изчерпателно, поради което позволява безспорната му индивидуализация като валутно нарушение във фактически състав с правна квалификация - чл. 18, ал. 2, вр.чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ, каквато е и дадената в АУАН и НП, при ясно указани формата на изпълнителното деяние и неговия механизъм – неизпълнение на задължението за писмено деклариране на изделия от благородни метали – сребърни кюлчета, над допустимите количества, пренесени през границата от трета за Европейския съюз (ЕС) страна. Същевременно изложените фактически обстоятелства кореспондират изцяло и съответстват на обективните елементи, очертани в хипотезата и диспозицията на правните норми от цитираните нормативни актове, които очертават правната уредба на действащия валутен режим и контрол, а

цитираните конкретни разпоредби, установяват пряко задължението за деклариране на носени през границата изделия от благородни метали. Ето защо, според Съда, както в АУАН, така и в обстоятелствената част на НП, между които е налице пълно фактическо и правно единство, органите - контролният, респ. и АНО, са дали фактическо описание на нарушението, което се явява изчерпателно и удовлетворява законодателното изискване по чл. 42, т. 4 (в редакцията на нормата към датата на съставяне на АУАН) и по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Същевременно, дадена е правилната - вярна правна квалификация, съответстваща на словесното фактическо описание на нарушението и правилно са посочени текстовете от ВЗ и Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ, приложими към неизпълнение задължението за писмено деклариране на изделия от благородни метали, които се пренасят през границата.

Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е доуточнил текста □ (не е посочил конкретната хипотеза), не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказаното лице, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършило). Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена, а приложената от АНО санкционна норма съответства на установеното нарушение – констатираното нарушение е достатъчно точно описано в НП и не е налице неяснота, която по някакъв начин да е ограничила правото на защита на лицето, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на същото за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Действително в АУАН не е посочено ЕГН на свидетеля Т. съгласно нормата, действаща към датата на деянието, респ. съставяне на АУАН, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите □ имена, както адреса по местоработата □, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с нейната индивидуализация, т.е. с нейната самоличност, респ. призоваването

□ в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Спазени са и процесуалните срокове, установени в изречение второ на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН досежно съставянето на АУАН, респ. и на санкционния акт.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено. Т.е. обжалваното НП е законосъобразно и от материалноправна страна. Правилно АНО е ангажирал административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Б.З.К., приемайки че същият е осъществил съставът на валутно нарушение по чл. 18, ал. 2 от ВЗ.

Действително в НП на едно място е посочено, че среброто е било укрито, което навежда на извод за нарушение по чл. 18, ал. 3 от ВЗ. Но приложената разпоредба на ал. 2 на чл. 18 от ВЗ с оглед размера на предвидената в нея санкция, е по-благоприятна за дееца, поради което Съдът не намира изложеното че представлява съществено процесуално нарушение.

Събраните в хода на производството гласни доказателства (показанията на свидетелите П.Т., С.В. и К.К.), както и косвено писмените такива, установяват по несъмнен начин, извършването на съставомерно деяние, консумиращо нарушение на действащия валутен режим, в частност дефиниран с предписанието на разпоредбите на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ. По делото безспорно се доказва, че на МП „Капитан Андреево”, на 07.11.2021 година, Б.З.К. преминавайки държавната граница на път от Република Турция, при влизането си в страната е пренесъл сребърни изделия, т.е. такива от благороден метал, във форма на кюлчета с общо количество 1 000 гр., което е над допустимото, без да е изпълнил задължението си за писмено деклариране по установения ред пред митническите органи, представяйки Валутна митническа декларация по образец.

Съгласно чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и по аргумент от чл. 4, т. 3 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ изрично е установено задължението за лицата – местни и чуждестранни, да попълват и представят пред митническите органи Декларация по образец (съгласно чл. 9 от Наредбата), утвърден от Министъра на финансите - Валутна митническа декларация, когато внасят или изнасят, от или за трета страна, благородни метали – злато, платина, сребро или изделия от тях, над определени количества/размери, а именно – 300 гр. за сребро. Посочената минимална норма/праг на разрешено количество, освободено от митнически контрол, т.е. допустимо за свободно пренасяне, е указано в чл. 4, т. 3 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година, изрично (в този ред на мисли е неотносимо твърдението, изложено в Личното обяснения на жалбоподателя, че не знаел стойността на кюлчетата, тъй като те подлежат на деклариране не над определена парична стойност, а над определен грамаж, т.е. количество. Без значение е също така произходът на среброто – дали е дарение от роднини, дали е подарък от приятели и т.н.). Конкретното правно предписание, респ. правило за

поведение, дефинирано в диспозицията на чл. 5, ал. 1 от Наредбата, е следното: „Пренасянето през границата на страната на благородни метали и скъпоценни камъни и изделия със и от тях над размерите, посочени в чл. 4, както и ..., за и от трета страна се декларира по реда на чл. 9.”. Аналогично е изискването на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, съгласно който пренасянето на благородни метали и скъпоценни камъни и изделия с и от тях през границата на страната за или от трета страна подлежи на деклариране пред митническите органи в случаите, по реда и начина, определени с Наредбата. По аргумент за обратното от чл. 14б от ВЗ, трета страна е всяка Държава, която не е член на ЕС. Т.е. налице е правнорегламентирано задължение за попълване и представяне пред митническите органи на Писмена декларация – Валутна митническа декларация, от лицата, които пренасят през границата на страната изделия от благородни метали, в частност кюлчета от сребро над 300 гр., от трета страна. Неизпълнението на задължението за деклариране на носени валутни ценности – във форма на изделия от благородни метали, включително кюлчета в наличност, над указания размер - освободени от митнически контрол, съставлява административнонаказателен състав по чл. 18, ал. 2 от ВЗ, каквато правилна правна квалификация е дал и АНО. За съставомерността на деянието достатъчно е неизпълнението на задължението за деклариране, в надлежната форма – писмена, с Декларация по утвърдения образец - Валутна митническа декларация. В конкретния случай жалбоподателят Б.З.К. е внесъл в страната ни – фактически пренасяйки през границата от трета страна, каквато безспорно е Република Турция, сребърни изделия – кюлчета в общо количество 1 000 гр., безспорно надвишаващо освободения от митнически контрол размер на изделия от благородни метали (кюлчета), поради което той е бил длъжен да попълни Митническа валутна декларация. Това му задължение произтича от чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година, изпълнимо е по реда и начина, установени в последната и за жалбоподателя Б.З.К., идвайки от трета за ЕС страна, то е възникнало с обективния акт на влизането му на територията на Република България, която е част от територията на Общността. Именно това свое задължение той не е изпълнил при влизането си в страната и доколкото не е направено деклариране в дължимата и изискуема форма - писмено, налице е липса на деклариране, следователно и неизпълнение на задължението. С бездействието си Б.З.К. е нарушил посочените разпоредби и

изводите на АНО в тази насока са правилни. Осъществяването от обективна страна на деянието се установява от еднопосочните показания на свидетелите – митнически служители, които са преки по доказателствения си ефект и потвърждават отрицателния факт за недекларирането от негова страна при митническата проверка на тези носени от него стоки – кюлчета, и последващото им откриване при извършената физическа проверка, в резултат на която е констатирано наличието в джобовете на якето му, кюлчета от сребро. В тази връзка ценят се съдържанието на Протокола за извършена митническа проверка от 07.11.2021 година, Протокол за личен преглед и Разписка № 0210433, последните два документа от същата дата, така и свидетелските показания на митническите служители относно факта, че жалбоподателят Б.З.К. не е деклариран стоките и относно местооткриването на изделията. Свидетелите – митнически служители, при разпита са категорични относно обстоятелството, че след отправената изрична покана да декларира стоки и валутни ценности към пътуващите в автобуса, един от които е именно жалбоподателят Б.З.К., той не е съобщил за носените изделия от благороден метал. Повторно такава покана е била отправена и преди започване на личния преглед като отговорът отново е бил отрицателен. Тези показания са еднозначни и безпротиворечиви относно отрицателните отговори от нарушителя във връзка с декларирането на изделия от благородни метали. Същевременно, досежно другите релевантни обективни признаци - количеството на носените изделия, техният вид и качество, с оглед изработването им от благороден метал и тяхното съдържание, те и кюлчета от сребро с официална проба за качество, същите са надлежно доказани от кредитираното Заключение на експертизата: Оценителна - ювелирна. Съображения за кредитираните □ Съдът вече изложи. След като по делото безспорно се доказва, че жалбоподателят Б.З.К. е имал и носил 1 000 гр. изделия от сребро във вид на кюлчета, които е пренесъл през границата, влизайки в Република България и идвайки от трета за ЕС страна, той е бил обвързан от задължението да декларира същите писмено със съответната Митническа декларация съгласно чл. 14а, ал. 1 от ВЗ и по реда, указан в Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година на МФ. Това задължение, на което е бил безспорен субект, обаче Б.З.К. не е изпълнил и самият факт на откриването им при митническата проверка, са категорична индиция за бездействието му - липсата на дължимото деклариране за нуждите и съобразно установения ред и

начин на валутния и митнически контроли. Предвид тези обективни обстоятелства, доказани по несъмнен начин в хода на процеса, Съдът формира безспорен правен извод за доказано извършването на деяние от страна на жалбоподателя Б.З.К., което се явява обективно и субективно съставомерно като нарушение на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ. И това е така, защото поведението му е в пряк разрез и отклонение от нормативното предписание на тази законова разпоредба, както и на чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година – като подзаконов нормативен акт по приложението на ВЗ. С това си бездействие, Б.З.К. е и консумирал административнонаказателния състав на чл. 18, ал. 2 от ВЗ.

Предвид изложеното не следва 300 гр. от среброто да бъдат подвадени от общото количество намерени сребърни кюлчета, тъй като не са декларирани по надлежния ред, доколкото законът дава възможност до този праг, лицата да пренасят благородни метали без да ги декларират, а над него те са задължени да декларират цялото количество, което пренасят.

Подлежи на обсъждане обстоятелството дали Б.З.К. е бил приканен от митническите служители преди пристъпване към митническа проверка да декларира носените от него изделия от благороден метал (в този смисъл има и наведено в Жалбата възражение, което се явява неоснователно по аргументите, изложено по-долу в настоящото изложение). Това обстоятелство се явява и от значение за правилното решаване на делото, доколкото съгласно чл. 14а, ал. 2 от ВЗ, задължението за деклариране по чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, се смята за неизпълнено при отказ за деклариране или ако декларираната информация е невярна или непълна. В разглеждания случай, няма съмнение, че Б.З.К. не е подал Декларация, в която да посочи неверни или непълни данни, т.е. изпълнителното деяние, с което е нарушено правилото на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ би могло да бъде осъществено само чрез отказ от деклариране. В тази насока са събрани гласни данни от свидетелите К.К. и П.Т. – актосъставител и свидетел по Акта и служители на Агенция „Митници”. Те са лицата, които освен участвали при съставянето на АУАН, са и служителите посрещнали автобуса, с който е пътувал жалбоподателят Б.З.К. при влизането му на територията на Република България. Същите изрично сочат, че преди извършването на митническата проверка, намиращите се в превозното средство лица, включително жалбоподателят, изрично са били приканени да декларират носените от тях стоки и валутни ценности. Т.е. преди започване

на проверката свидетелите К. и Т. са запитали жалбоподателя и другите пътуващи в автобуса дали имат за деклариране стоки, в които несъмнено се включват и благородните метали, в които пък съгласно § 1, т. 1 от ДР на ВЗ се включва и среброто, а Декларациите се предоставят на лицата при деклариране на стоки и при поискване от тяхна страна като и двете хипотези не са налице в настоящия случай. Отделно от това преди започването на личния преглед свидетелят К. отново е запитал жалбоподателя дали има нещо за деклариране и отново е получил отрицателен отговор. Пътникът Б.З.К. не е декларирал нищо, поради което било пристъпено към осъществяване на самата митническа проверка, респ. към личен преглед. Противоположни данни, не се съдържат в нито едно останало по делото доказателство, на което Съдът дава вяра, поради което показанията на митническите служители следва да бъдат изцяло кредитирани.

Казано по друг начин направените правни изводи се налагат предвид установеното правно задължение във връзка с преминаването на митнически контрол като действащо е задължението за деклариране на стоки, както въвежданите (внос), така и изнасяни от лицата (износ), произтичащо пряко от материалната разпоредба на чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, както и от множество Регламенти, които са с директно действие след присъединяването на България към ЕС. Според разпоредбите на цитираните нормативни актове, всеки благороден метал, надвишаващ освободените от митнически контрол размери (количества) на такива изделия, подлежи на писмено деклариране. Субект на това задължение, несъмнено и няма спор, е и жалбоподателят Б.З.К., възникнало за него още в момента на влизането му в страната и започването на формалностите по митнически контрол, но същото той не е изпълнил, както безспорно се установи от свидетелските показания. Ето защо, след като пътникът – жалбоподателят Б.З.К., влизайки в страна не е изпълнил задължението си, във връзка с преминаването през митнически контрол и не е декларирал носените от него стоки – благородни метали, каквито реално са открити едва при последваща митническа проверка, безспорно с това си бездействие той е консумирал от обективна страна състава на административно нарушение по чл. 14а, ал. 1 от ВЗ. Задължението за обявяване е възложено на лицето, което пресича държавната граница и в чиято фактическа власт се намират вещите, подлежащи на деклариране. Съдът намира за уместно да отбележи, че в случая митническите служители и

свидетели по делото не са били длъжни да предоставят на жалбоподателя Валутна митническа декларация, след като лицето изрично е било поканено и запитано два пъти дали пренася забранени от закона стоки, включително и благородни метали (сребро и др.). Въпреки, че напълно е разбирал поканата, той не е заявил, че пренася сребърни изделия и нищо не е декларира. Декларацията следва да бъде предоставена от митническите органи, но едва когато лицето обяви пред същите, че има стоки за деклариране, т.е. първоначално заяви, че пренася такива стоки, които подлежат на деклариране (каквото не е настоящия случай, тъй като лицето е поискало Декларация след откриване на среброто от митническите служители, поради което и наведеното в тази насока възражение в Жалбата е неоснователно).

Налице е и субективният признак от състава на нарушението (, т.е. наведеното в тази насока възражение в Жалбата е неоснователно) - деянието е извършено виновно, при пряк умисъл. Жалбоподателят Б.З.К. е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е противоправния характер на извършваното от него деяние, като от волева страна е предвиждал настъпването на общественноопасните последици и е целял тяхното настъпване, непредоставяне на вярна информация, с оглед неизбежността от настъпването на този резултат. При съзнаване на задълженията си във връзка с валутния и митническия режими, включително и задължението за писмено деклариране на носените сребърни изделия, като част от действащия в Общността и допустимите норми за пренос на стоки в конкретно значително количество, му е било известно, най-малко с оглед структурата на МП и наличието на указателни табели с указани допустимите прагове на стоките, освободени от деклариране. От друга страна и местоживеенето му в страна от ЕС, са обстоятелства, даващи основание да се приеме, че той е бил добре запознат с митническия и валутен режими, действащи в Общността и допустимите норми за пренос на валутни ценности – изделия от благородни метали, т.е. жалбоподателят Б.З.К. е бил длъжен и е следвало да знае. В случая релевантно е обстоятелството - ноторно известно, за поставени указателни табели на МП „Капитан Андреево”, в които на различни езици, включително български, са указани задълженията на лицата, преминаващи границата да декларира носените от тях стоки или валута над определени размери, като тяхното местоположение е изключващо пропускането им от преминаващите

лица. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Б.З.К.. С тези правни съображения Съдът прие обжалваното НП за правилно и законосъобразно от материалноправна страна, издадено при правилно приложение на материалния закон.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет – кюлчета от сребро.

Доколкото се явява част от дължимия съдебния контрол, Съдът дължи правно обсъждане и относно приложението на чл. 28 от ЗАНН. По убеждение на решаващия Съдебен състав, процесното административно – валутно нарушение не разкрива характеристиките на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и не може да се квалифицира като такъв. Поради това, в тази насока наказващият орган не е допуснал неправилно приложение на закона. За конкретния случай, се установяват фактически обстоятелства с ефект на смекчаващи – първо по ред нарушение и влошеното здравословно състояние на нарушителя, които не обуславят значително по-ниска степен на обществена опасност, от типичната за този род административни нарушения. Обратно, конкретното се характеризира като формално – настъпването на вреди не е съставомерен елемент, а с оглед мястото на извършването му и другите фактически обстоятелства – на МП на държавната граница с Държава трета за ЕС, включително и натовареността на трафика на преминаването, следва да се отчитат и като отегчаващи обстоятелства, т.е. завишаващи тежестта на деянието и съответно обществената му опасност. Действително в случая са налице и смекчаващи обстоятелства, но същите дори и в съвкупна преценка нито изключват съставомерността на нарушението по смисъла на ВЗ, нито компенсират тежестта на отегчаващите обстоятелства. Ето защо, указаните облекчаващи (т.е. смекчаващи) за отговорността обстоятелства, не обосновават преценка за занижена обществена опасност на конкретното деяние спрямо типичната за този род нарушения. Допълнителен аргумент се извежда и от характера на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, свързани с действащия валутен и

митнически режими и контроли, които поради важността си са обект на засилена правна защита с оглед охраняваните интереси. Същите са строго регламентирани - цели се създаване на стриктен контрол за движението на паричните потоци и валутни ценности в и извън Общността, част от която е Република България, като всяко нарушение съществено накърнява целите и принципите на ВЗ, респ. европейското законодателство с приложимите Регламенти. Ето защо, не би могло да се приеме, че нарушението е с незначителна обществена опасност и случаят да се квалифицира като маловажен именно предвид конкретните охранени от правото интереси. Ето защо не е налице основание за приложение на чл. 28 от ЗАНН, вр.чл. 93, т. 9 от ДР на НК по силата на препращането от чл. 84 от ЗАНН, за отпадане на наказуемостта като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Иначе казано, мълчаливата преценка на АНО, обективизирана с издаването на санкционен акт, с който е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, Съдът споделя за правилна. Съобразно изложените до тук правни съображения, не са налице основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН като предпоставка за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ВЗ, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 18, ал. 2 от ВЗ за внасяне от трета страна на изделия от благородни метали, без да се декларират по установения ред на виновните физически лица се налага Глоба в размер на една пета от стойността им.

Посочената нормата е санкционна, но тя съдържа в себе си и материалноправната разпоредба, нарушението на която обуславя налагането на визираното в същата наказание. Казано по друг начин, нарушената и санкционната разпоредба в случая съвпадат, поради което не би могло да се

стигне до неразбиране у наказаното лице за какво точно негово поведение е санкционирано, нито че квалификацията на нарушението е непълна или неточна.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид определения размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под този минимум. Ето защо и наведените в Жалбата доводи, касаещи смекчаващи вината обстоятелства, свързани със здравословното състояние на К., са ирелевантни. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание за процесното нарушение, Съдът намира за необходим о за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

По тези съображения обжалваното НП е обосновано и законосъобразно в санкционната си част (пункт 1), поради което следва да бъде потвърдено.

По отношение на другите наведени в Жалбата възражения, свързани с това, че митническите служители не били помогнали на К. предвид влошеното му здравословно състояние, че били изчезнали пари от якето му и че липсвали документи в АНП, Съдът държи да отбележи, че те са ирелевантни за настоящия правен спор, поради което не се коментират в този Съдебен акт, а по отношение на твърдението за липсващи документи – след като е констатирал подобна липса жалбоподателят има възможност да ги представи в съдебно заседание и съответно да бъдат обсъдени от решаващия Съдебен състав.

Без правно значение е и факта колко време е продължила проверката, приключила със съставянето на множество АУАН. Но все пак за пълнота следва да се отбележи, че е невярно твърдението на жалбоподателя, че проверката е продължила около 5 до 7 часа, тъй като видно от приложените документи е приключила за 3 часа – от 16.30 часа до 19.30 часа. Най - вероятно в тези 5 до 7 часа жалбоподателят е включил и времето за проверка

на служителите на РЗИ, респ. проверката за отрицателен тест за Ковид-19 (видно от приложените документи), която няма нищо общо в митническата, освен единствено това че се осъществява на територията на МП.

По отношение Жалбата срещу НП в частта му пункт 2:

Жалба следва се остави без разглеждане, а съдебното производство следва да се прекрати, когато обжалващият няма правен интерес от обжалването. Липсата на правен интерес е абсолютна процесуална пречка за съществуването на правото на обжалване и за нея Съдът следи служебно.

В разглеждания случай Жалбата на К. срещу НП в частта му по пункт 2 е недопустима поради липсата на правен интерес, тъй като постановеното в посочения пункт връщане на среброто е изцяло в негов интерес, защото правата и законните му интереси не са нарушени или застрашени. Недопустимо е обжалване на акт от субект, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО в размер на 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е

справедливо.

Сумата следва да се присъди в полза на Агенция „Митници” в качеството ѝ на юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници”, в чиято структура се намира издателят на обжалваното НП.

По отношение на Решението в частта за разносните АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разносните от тяхна страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 2370/2021 от 07.12.2021 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, в частта, с която на Б.З.К. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 18, ал. 2, вр.чл. 14а, ал. 1 от ВЗ, вр.чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № Н-1 от 01.02.2012 година е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 320 лв. (пункт 1).

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ Жалбата на Б.З.К. с ЕГН ***** от село *****, срещу НП № 2370/2021 от 07.12.2021 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, в частта, с която е постановено задържаните сребърни кюлчета да бъдат върнати на Б.З.К. (пункт 2), като процесуално недопустима.

ПРЕКРАТЯВА производството по АНД № 46/2022 година по описа на Районен съд – Свиленград в частта, с която се иска отмяна на НП № 2370/2021 от 07.12.2021 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, в частта, с която е постановено задържаните сребърни кюлчета да бъдат върнати на Б.З.К. (пункт 2).

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Б.З.К. с ЕГН ***** от село *****, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава

Раковски” № 47, сумата от 80 лв., представляваща направените разноските за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 46/2022 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в прекратителната му част в 7-дневен срок, а в останалата част – в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____